

Γ. Ν. Ροίλου

Σπουδή κεφαλής

λός, ψηλότερος από τους άλλους ανθρώπους. Τὰ μάτια του ἔμοιαζαν μὲ δύο τρύπες, ποῦ ἔχασκαν, καὶ μέσα τους ἐπλημμύριζε τὸ σκοτάδι.

Τὸ ἀγέρι ἔφερνε μιὰ μυρωδιὰ σαπίλας, μιάν ἀνοστή μυρωδιὰ ξερῶν φύλλων καὶ σάπιου χόρτου. Κάποια ξηρόκλαδα ἐπέφταν τρίζοντας, καὶ ἀπὸ μακριὰ ἀκούστηκαν σὰν βήματα ἀλόγου. Ὁ γερο-καβαλλάρης ἐσταμάτησε τεντώνοντας τ' αὐτὴ γιὰ ν' ἀκούσῃ ὕστερα ἀργοκίνησε τὸ κεφάλι του ἐξακολουθώντας τὸν δρόμο του.

Σὲ λίγες στιγμὲς ἕνας ἄλλος καβαλλάρης ἐφάνηκεν ἀπάνω σ' ἕνα κόκκινον ἀλογάκι. Κι' αὐτὸς ἦταν πολὺ ψηλός, ψηλότερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Δὲν ἦταν γέρος, κάποιες τρίχες μὲλις ἐχνοῦδιζαν τὸ πρόσωπόν του. Τὸ ροῦχο του ἦταν φτιασμένο ἀπὸ χονδρόπανο καὶ ἀπὸ ὠραία βασιλική πορφύραν. Κάτω ἀπὸ τὸ ροῦχο του ἐξωγραφέζετο ἕνα ὠραῖο σφιγτοδεμένο κορμί.

Ὁ ὠμορφος νηὸς μὲ τὴ σγουρόξανθη κόμην ἦταν ὁ Ἑρώτας. Κεῖχε στὸν ὦμο κρεμασμένη τὴ φαρέτρα, καὶ στὴ μέση δεμένο τὸ τόξο.

Στὸ πέρασμά του ἡ φτέρη ἐχαμήλωνε τὴν πράσινη κορροῦλα τῆς, καὶ τὰ δενδράκια ἐζωντάνευαν καὶ τὰ λουλούδια ἐγεννιῶνταν στὴν ὑγρὴ γλῶη, καὶ κοπαδιὰς τὰ πουλάκια ἐδιάβαιναν στὸν οὐρανόν.

Ὁ Ἑρώτας ὁ ξανθὸς ἦλθε δίπλα στὸν γέρο καβαλλάρη. Ἐχαιρέτησαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ ἀκολούθησαν τὸν δρόμο τους σιωπηλοί. Καὶ ὅταν ἔφτασαν εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δάσους καὶ εἶδαν τοὺς

ὠργωμένους κάμπους καὶ μακριὰ τὴν πόλι τὴν μεγάλη, μὲ τὰς μυριειδερεῖς σκιὰς καὶ τὰ μεγάλα τεῖχη, τότε ἐχαιρέτησθηκαν χαμογελῶντας πάλι, καὶ ἀκολούθησαν τὸν δρόμον τὸν πλατύ, ὅπου ἀπλωνετο μακριὰ, ὡς ποῦ τὸν ἔχανε τὸ μάτι.

Ὁ καβαλλάρης ὁ ξανθός, κι' ὁ γέρος καβαλλάρης ἐπροχωροῦσαν. Ἐφθασαν ἐμπρὸς ἀπὸ ἕνα σπήτι μὲ περιβάλλει γεμάτον ἀπὸ ἀνθισμένες μηλιές.

Πρὸς τὸ μέρος τῆς δύσεως ἦταν ἀνοιχτὸν ἕνα μεγάλο παράθυρο μὲ μικρὰ γυαλιά, κι' ἐκεῖ ἐστέκετο ὁ Φάουστ, ὀρθὸς καὶ ἀκίνητος, κυττάζοντας πρὸς τὸν δρόμον τοῦ δάσους.

Ἐκεῖ ἐσταμάτησαν οἱ ψηλοὶ καβαλλάρηδες, οἱ ψηλότεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, καὶ τὸ σιγῶν ἀνοιξιῶτικον ἀεράκι ἐχάιδεψε τοῦ γερο-θανάτου τὸ ροῦχο καὶ τοῦ ξανθοῦ Ἑρώτα. Κουρασμένα τὰ ἄλογα ἀκούμπησαν τὰ κεφάλια τους στὸν τοῖχο, κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ὁ Φάουστ ἐσκέπτετο, ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι στὸ χέρι του, ὅπου ἦταν στολισμένο ἀπὸ διαμαντόδετα δακτυλίδια. Τὸ φῶς τοῦ ἐχάιδεψε τὸ πρόσωπο καὶ τὸ ἔκανε νὰ φαίνεται ὀλόχλωμο κάτω ἀπὸ τὴν ὀλόμαυρη κόμην του.

Οἱ δύο καβαλλάρηδες ἀόρατοι παρακολουθοῦσαν τὰς σκέψεις του :

— Εἶμαι σαράντα χρονῶν, ἐσκέπτετο. Ἀγ! καὶ νὰ ἤμποροῦσα νὰ ζοῦσα ἀκόμῃ ἄλλους δέκα, εἴκοσι, τριάντα χρόνους. Ἔτσι θὰ ἐπραγματοποιούσα ὅλες τὰς σκέψεις μου, γιατί ὡς τὰ τώρα ἄλλο δὲν ἔκαμα